

□ Хајка дела београдске чаршије на филм "Дара из Јасеновца", у недостатку других аргумената, попримила је ових дана бизаран облик након што је Биљана Србљановић монструозно и без икаквог основа оптужила Наташу Дракулић да њен сценарио није оригинално дело. Зарад заштите интегритета нашег филма и тачног информисања јавности принуђени смо да одговоримо, наводи се у писаном саопштењу које су заједнички потписали продуценти поменутог остварена Предраг Гага Антонијевић и Макса Ћатовић.

Њихово саопштење насловљено "О (не)моралу једне професорке" преносимо у целости:

– Професорка Биљана Србљановић је недавно на друштвеним мрежама и у свом подкасту, а што су пренели многи медији, оптужила своју бившу студенткињу Наташу Дракулић (била јој је својевремено асистент на ФДУ код професора Филипа Давида) да њен сценарио за филм "Дара из Јасеновца" има извесних сличности са сценариом "Дјеца Козаре" Арсена Диклића инсинуирајући тако да сценарио Наташе Дракулић није оригинално дело.

Тај покушај блаћења филма "Дара из Јасеновца" и Наташе Дракулић је заснован на

апсолутним неистинама пласираним у јавности било из незнања професорке Србљановић или њених других, свакако не часних намера.

Сценарио за филм “Дара из Јасеновца” је аутентично, оригинално и на историјским чињеницама, личностима, догађајима као и сведочењима преживелих логораша базирано дело. Ниједна прича о Јасеновцу се не може

испричати а да се те историјске истине и личности не дотакну. И оне нису ничије ауторско власништво већ део колективног сећања о страдању Јасеновачких новомученика. Очигледно је да професорка Србљановић за разлику од Наташе Дракулић није хтела или није стигла да се упозна са сведочењима Ђорђа Милише, Егона Бергера, Драгоја Лукића, Драгутина Ђургуза, Миленка Вигњевца, Милана Бастаића, Николе Николића и многих других. Јер да јесте не би транспорт жртава возом у Јасеновац, начин пријема у логор, убијање србосјеком, појаву Дијане Будисављевић, улоге часних сестара у католичењу српске деце, постојање и “чишћење болнице” пред долазак инспекције, хрваћење и облачење у усташке униформе српских дечака приписала ауторству и оригиналној креацији Арсена Диклића. Поготову не чувене речи свеца СПЦ Вукашина из Клепаца “само ти сине ради свој посао” што представља врхунац незнања или нечег далеко горег професорке ФДУ.

Што је много много је и са Биљаном Србљановић о свему овоме детаљније други пут и на другом месту.

Г. Зафрановић је већ, још прошле године у јуну, тужен због личних увреда редитеља и клевета да је сценарио филма “Дара из Јасеновца” плагијат сценарија “Дјеца Козаре” и ускоро ће имати прилику на суду да одговара за све што је на један ружан и интелектуалцу недостојан начин јавно изговорио. Нажалост, неће бити и једини.

Придружиће му се и неке новине и појединци који су злонамерно ширили “стручно” мишљење професорке Србљановић. Немамо никакве сумње да ће се “Дара из Јасеновца” на суду одбранити од ових подлих и све више политичких напада. А и без суда “Дара” се већ сама одбранила несвакидашњом емотивном реакцијом вишемилионског гледалишта у Србији, Републици Српској и Црној Гори. Очигледно то и највише боли неке београдске кругове који би волели да овај филм никада није ни снимљен.

Дакле, поново, не улазећи у њене мотиве прљавог напада неистинама на бившу студенткињу, питамо професорку Србљановић зашто је одбила позив сарајевске Н1 телевизије да се у емисији суочи са Наташом Дракулић? Зашто није смела да јој у лице изговори подле инсинуације које је ширила путем друштвених мрежа и да чује тачку по тачку одговор сценаристкиње “Даре”. Штета, јер да није побегла, професорка би имала, на пример, прилику да се упозна, између осталог, са сведочењем Ђорђа Милише из његове књиге штампане још 1945.г.

“Услијед сталног придоласка, у паклу Јасеновцу сакупио се големи број заточеника. О подне, сви заточеници пред казанима чекали су поредани по двоје у дугим низовима (“реповима”). Одједном дојурио до пред саме казане аутомобил и из њега изашао Љубо Милош. Дозвао главног кухара и упитао, колико има заточеника. Одговоривши да ће одмах извидити и јавити му број, Милош једва спомене: `Није потребно, вас је...настави свом шоферу, да му из аута преда његову `шмајсерицу`, с којом простреља неколико стотина заточеника. Сви остали разбјежани заточеници морали су се вратити и преко мртвих другова примати јадну храну. Такво је било наређење Милоша, који је све то мирно проматрао, смијао се и удаљио аутомобилом...”

Да ли и даље тврдите професорко да је Наташа Дракулић узела из Диклићевог сценарија сцену кад усташа пуцњевима “смирује” борбу логораша око воде и то претворила у идентичну сцену, само око казана хране у “Дари” кад Љубо Милош из шмајсера побије логораше? Или је сцена у филму верно пренета из књиге Ђорђа Милише издате четрдесет година пре него што је Диклић написао свој сценарио? И тако вам је чињенично стање за сваку вашу наведену “сличност” сценарија “Даре” и “Дјеце Козаре”. Немојте се само залудно надати да ће те са лакоћом којом сте “уверили” људе из вашег политичког окружења убедити и јавност Србије да је Арсен Диклић креатор, аутор и власник живота и судбина Ђорђа Милише, светог Вукашина из Клепаца и других логораша и мученика. Као и Наташине баба стрине Даринке Грбић по којој овај филм носи име – Дара и 20 ближих рођака побијених у Јасеновачким логорима, у Јадовном и у упадима усташа у Личка села за време НДХ укључујући обе рођене прабабе и са очеве и са мајчине стране.

Професорка, зашто вам је монструозно бацање блата на вашу студенткињу и на филм “Дара из Јасеновца” било прече од истине? Ако је то резултат вашег очигледног непознавања материје што прво не позвасте Наташу Дракулић да вас упуту на одговарајућу литературу и сведочења које је користила и тиме омогући да проверите сопствене “теорије” пре него их пласирате у јавност? Бар тај минимум академског понашања вам је професорски морални кодекс налагао. Чему исхитрена жеља за

јефтиним сензационализмом по цену наношења тешких увреда вашој студенткињи и потом бекство са сарајевског Н1 кад је требало да се са њом суочите? Да нису посреди неки други скривени и ванфилмских мотиви ?

Ми одговор на то тренутно не знамо, али ће се утврдити. Међутим, оно што је већ сада апсолутно јасно је да сте као професор ФДУ пали на најважнијем испиту. Испиту из морала.

И то вам није први пут. Пали сте и када сте својевремено привођени због куповине дроге и наставили да радите на ФДУ на месту доцента као да се ништа није десило. У свакој земљи “европских вредности” за које се тако жустро јавно залажете док држите лекције грађанима Србије, ако већ сами не би поднели оставку, били би сте одмах удаљени са наставе са забраном физичког приступа школским установама. Овако нам остаде да гледамо како и даље “учите” туђу децу и чак како од неки дан седите у етичкој комисији формираној на ФДУ поводом случајева сексуалног узнемиравања у којој треба да одлучујете о моралности неких ваших колега.

“Европски”, нема шта, професорко Србљановић!

(Нова.рс)